

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.712 van 21 januari 2002
in de zaak A. 109.411/IX-3004.**

In zake : Maria BEERENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. DEVERS,
kantoor houdende te GENT,
Kouter 69

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. LUYPAERS,
kantoor houdende te HEVERLEE-LEUVEN,
Ijzerenmolenstraat 105.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Maria BEERENS, rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, op 24 augustus 2001 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van :

- het koninklijk besluit van 12 juni 2001 waarbij de tweede voordracht, gedaan op 24 april 2001 door de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, van verzoekster tot het ambt van raadsheer in het hof van beroep te Gent wordt geweigerd;
- de impliciete weigering haar te benoemen in het ambt van raadsheer in het hof van beroep te Gent;
- de beslissing van onbekende datum om de bedoelde betrekking opnieuw vacant te verklaren;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de vernietiging vordert van dezelfde beslissingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur-generaal
M. ROELANDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 november 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DEVERS, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaten P. LUYPAERS en H. CAREME, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van auditeur-generaal M. ROELANDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoekster is rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk. Zij kandideert op 18 september 2000 voor een vacante plaats van raadsheer in het hof van beroep te Gent, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 september 2000.

1.2. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk brengt op 30 oktober 2000 advies uit, op het einde waarvan hij besluit : "Zij beschikt over de nodige geschiktheid en bekwaamheid om het nagestreefde ambt ten volle uit te oefenen. Zij lijkt mij hiervoor onderlegd en ten zeerste geschikt".

1.3. De vertegenwoordiger van de Orde van advocaten te Kortrijk verleent op 2 november 2000, met het oog op een andere vacature bij het hof van beroep te Gent, eveneens een gunstig advies over verzoekster. Hij wijst op de hoge kwaliteit van haar vonnissen, haar vermogen om ter gelegenheid van persoonlijke verschijningen of getuigenverhoren de feitelijke situaties juist te kunnen inschatten, pertinente vragen te stellen en de woorden van de ondervraagde exact weer te geven in het proces-verbaal, op haar toegewijdsheid en nauwgezetheid, doch vermeldt als

negatief punt dat zij precies daarom regelmatig vertraging oploopt bij het maken van vonnissen, terwijl zij meer dan gebruikelijk de debatten heropent om bijkomende vragen te stellen. Hij besluit dat verzoekster alle kwaliteiten heeft om een uitmuntend raadsheer bij het hof van beroep te worden en dat zij in het hof van beroep wellicht nog beter op haar plaats is dan bij de rechtbank van eerste aanleg, "gezien haar grote juridische kwaliteiten en de autoriteit die zij daardoor uitstraalt".

Met het oog op de huidige vacature wordt geen advies verleend, zodat het met toepassing van artikel 259ter, § 2, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek geacht moet worden noch gunstig noch ongunstig te zijn.

1.4. Met een brief van 15 november 2000 reageert verzoekster op de passage over het oplopen van vertraging, die zij als kwetsend ervaart. Zij wijst er onder meer op dat zij sedert 1 januari 1999 als jeugdrechter, als beslagrechter en in kortgedingzaken de debatten slechts zeer sporadisch heeft heropend en dat er geen achterstand was ofschoon in de vorige periode, toen zij rechter was in burgerlijke en fiscale zaken, ingevolge de steeds stijgende complexiteit van de zaken, het aantal vonnissen lager was.

1.5. De algemene vergadering van het hof van beroep te Gent geeft op 17 januari 2001 een uitgebreid gemotiveerd advies, ter conclusie waarvan verzoekster geschikt geacht wordt voor het ambt van raadsheer. De stemming leverde het volgende resultaat op : 10 zeer gunstig, 15 gunstig en 7 voorbehoud, waarbij wordt opgemerkt : "In acht genomen het feit dat minder leden aanwezig waren op de vergadering, is huidige stemming gunstiger voor de betrokkene".

1.6. Op 13 februari 2001 draagt de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie verzoekster voor de plaats van raadsheer voor.

De motivering van die voordracht luidt als volgt :

"Maria Beerens behaalde de diploma 's van kandidaat en van licentiaat in de rechten (1982) met grote onderscheiding. Van 1982 tot 1990 was zij advocaat aan de balie te Kortrijk.

Zij is als wetenschappelijk medewerker aan de rechtsfaculteit en als publicist actief in verschillende domeinen van het burgerlijk recht.

In 1990 werd zij benoemd tot rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk waar zij zitting houdt in alle materies van het burgerlijk recht en van

het fiscaal recht. In 1999 werd zij aangewezen als jeugdrechter en als beslagrechter.

Uit de adviezen die omtrent haar kandidatuur werden uitgebracht blijkt dat zij als uitermate geschikt wordt beoordeeld voor het beoogde ambt van raadsheer in het hof van beroep.

Bij de stemming over het advies van de algemene vergadering van het hof van beroep te Gent is weliswaar gebleken dat een aantal leden van het hof niet bereid waren een gunstig advies te verlenen. Verschillende leden deelden mee dat de kandidate vertraging in haar rechtspreken kende, hetgeen de reden zou zijn geweest om haar in 1999 aan te wijzen als jeugdrechter.

Ook in het advies van de vertegenwoordiger van de balie wordt gewag gemaakt van vertraging in de uitspraak van vonnissen.

Dit motief doet echter geen afbreuk aan de kwaliteiten van de kandidaat en haar geschiktheid voor de vacante plaats.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk vermeldt in zijn advies : 'Mevrouw Maria Beerens heeft steeds onder hoge werkdruk gepresteerd. Zowel qua moeilijkheidsgraad als qua omvang heeft zij wegens haar gekende bekwaamheid steeds in de zwaarste burgerlijke of fiscale zaken gewerkt. Momenteel heeft zij desondanks geen noemenswaardige achterstand opgelopen en dit ondanks een zware belasting' ".

1.7. Bij koninklijk besluit van 2 april 2001 wordt de voordracht van verzoekster geweigerd, op grond van de volgende motieven :

"(...)

Overwegende dat onmiddellijk opvalt dat zij slechts gunstige adviezen bekwaam, terwijl andere kandidaten zeer gunstig werden beoordeeld, dat uit de motivering van de voordracht helemaal niet blijkt op welke wijze haar kandidatuur werd afgewogen tegenover de betere gekwoteerde kandidaten en om welke redenen haar uiteindelijk de voorkeur werd gegeven;

Overwegende dat in de stemming van de algemene vergadering van het hof van beroep te Gent niet minder dan zeven leden voorbehoud hebben gemaakt, waarvoor de Hoge Raad de volgende uitleg geeft : 'Verschillende leden deelden mee dat de kandidate vertraging in haar rechtspreken kende, hetgeen de reden zou zijn geweest om haar in 1999 aan te wijzen als jeugdrechter'; dat afgezien van het feit dat dit element zeker niet lovend is, moet worden vastgesteld dat dergelijke informatie niet blijkt uit enig stuk van het dossier;

Overwegende dat de Hoge Raad bovendien stelt : 'Ook in het advies van de vertegenwoordiger van de balie wordt gewag gemaakt van vertraging in de uitspraak van vonnissen'; doch dit stuk zich niet in het dossier bevindt;

Overwegende dat op grond van deze verschillende gebreken de voordracht van mevr. Maria Beerens dient geweigerd te worden;".

Tegen dit besluit heeft verzoekster op 11 juni 2001 bij de Raad van State het beroep tot nietigverklaring A.105.787/IX-2891 ingesteld.

1.8. Op 24 april 2001 draagt de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie verzoekster opnieuw voor.

De motivering van die voordracht luidt als volgt :

"Na beraadslaging en vergelijking van de verschillende benoemingsdossiers beslist de commissie, met de vereiste meerderheid van twee derden van de uitgebrachte stemmen, kandidaat Maria Beerens voor te dragen aan de Minister van Justitie en wel op grond van onderstaande overwegingen :

1. De weigering om de voorgedragen kandidaat te benoemen op de openstaande plaats berust op een verkeerde lezing van de motieven van de voordracht.

1.1. Uit het advies dat de algemene vergadering van het Hof van Beroep te Gent voor deze kandidaat heeft uitgebracht blijkt dat zij volkomen bekwaam en geschikt wordt geacht voor het ambt van raadsheer in dit Hof. De motieven van dit advies zijn zeer lovend en bevatten zelfs geen enkel voorbehoud, tenzij op het einde, waar commentaar wordt gegeven op het resultaat van de stemming over haar kandidatuur.

De stemming was blijkbaar als volgt georganiseerd. 32 leden van de algemene vergadering hebben aan de stemming deelgenomen. Elk lid had de keuze tussen volgende vermeldingen : zeer gunstig, gunstig, of voorbehoud. Maria Beerens behaalde volgend resultaat : 10 maal zeer gunstig, 15 maal gunstig en 7 maal voorbehoud.

De commentaar van de algemene vergadering bij het resultaat van de stemming luidt :

'In acht genomen het feit dat minder leden aanwezig waren op de vergadering, is huidige stemming gunstiger voor de betrokkene'.

Deze commentaar houdt een verwijzing in naar het advies van de algemene vergadering van het Hof van Beroep te Gent van 14 december 2000 betreffende de kandidaturen voor twee eerder bekendgemaakte openstaande plaatsen van raadsheer in het Hof van Beroep te Gent (B.S. 22 augustus 2000), waartoe ook deze van Maria Beerens behoorden.

Toen behaalde zij bij de stemming volgend resultaat : 7 maal zeer gunstig, 22 maal gunstig en 10 maal voorbehoud voor de ene plaats, en 6 maal zeer gunstig, 23 maal gunstig en 10 maal voorbehoud voor de andere plaats.

De commentaar van de algemene vergadering van 14 december 2000 bij het resultaat van die stemmen luidde :

'Het voorbehoud is te wijten aan de mededeling aan de vergadering door verschillende leden, die geregelde contacten onderhouden met de rechtbank te Kortrijk, dat de kandidaat zekere vertraging heeft in het rechtspreken en dat zulks aanleiding was om haar in 1999 te doen aanwijzen als jeugdrechter'.

Deze verklaring voor de uitslag van de stemmen over de kandidatuur van Maria Beerens ter algemene vergadering van 14 december 2000 mag geacht worden tevens te gelden voor de uitslag van de stemming over haar kandidatuur voor de openstaande plaats. Dit is des te meer zo nu, zoals aangestipt, in het advies van de algemene vergadering omtrent de kandidatuur van Maria Beerens voor de openstaande plaats de vergelijking wordt gemaakt met de eerdere adviezen.

In het advies van de vertegenwoordiger van de balie van 2 november 2000 wordt betreffende hetzelfde punt van de stiptheid in de naleving van de termijnen voor uitspraak gesteld : 'De keerzijde van de medaille is dat mevrouw Beerens, door haar nauwgezetheid, regelmatig vertraging oploopt bij het maken van vonnissen'.

Weliswaar is dit advies niet voor de eerste maal uitgebracht naar aanleiding van de kandidatuur voor de openstaande plaats, maar wel ter gelegenheid van haar kandidatuur voor de twee plaatsen bekendgemaakt in het B.S. van 22 augustus 2000.

Er is echter reden om aan te nemen dat de vertegenwoordiger van de balie zijn advies niet herhaald heeft voor de voorliggende openstaande plaats, omdat het ongewijzigd was.

1.2. Het spreekt vanzelf dat, zoals in de weigering van de voordracht wordt opgemerkt, de vertraging waarvan in die adviezen gewag wordt gemaakt geen gegeven zou kunnen zijn dat deze kandidaat in gunstige zin onderscheidt van de anderen.

Het wordt in de voordracht ter sprake gebracht omdat het de kandidatuur van Maria Beerens in een ongunstig daglicht stelt, terwijl de benoemingscommissie van oordeel is dat daartoe geen reden bestaat.

Daarom werd in de voordracht verwezen naar de volgende passage uit het advies van de voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk : 'Mevrouw Maria Beerens heeft steeds onder hoge werkdruk gepresteerd. Zowel qua moeilijkheidsgraad als qua omvang heeft zij wegens haar gekende bekwaamheid steeds in de zwaarste burgerlijke of fiscale zaken gewerkt. Momenteel heeft zij desondanks geen noemenswaardige achterstand opgelopen en dit ondanks een zware belasting'.

Vertraging in de uitspraak van vonnissen, of achterstand in hoofde van een bepaalde rechter, is een relatief begrip. Een rechter die verplicht is gedurende een bepaalde periode vele of moeilijke zaken in beraad te nemen, kan in deze zaken minder snel vonnis wijzen dan in de periode waarin hij minder, of minder complexe zaken te verwerken krijgt.

Overigens wordt in de adviezen van de algemene vergadering van het Hof van Beroep te Gent en van de vertegenwoordiger van de balie niet gespecificeerd volgens welke norm moet worden gemeten wanneer er sprake is van vertraging in de uitspraak van vonnissen, en zeker niet tot welk resultaat de toepassing van één of andere norm op de werklast van Maria Beerens zou leiden.

Wellicht is alleen bedoeld dat soms vastgesteld kan worden dat zij geen uitspraak doet binnen de maand na de inberaadneming. Dit gegeven doet echter geen enkele afbreuk aan haar kwaliteiten als magistraat, noch aan haar bekwaamheid en geschiktheid voor het ambt van raadsheer in het Hof van Beroep.

Was er meer aan de hand, dan werd van de adviserende organen verwacht dat zij het probleem concreet aanvoerden en staaften.

Deze kwestie diende in de voordracht te worden aangekaart om tot het besluit te komen dat geen doorslaggevende betekenis toekomt aan het feit dat andere kandidaten bij de stemming over hun kandidatuur meer stemmen 'zeer gunstig' en minder stemmen 'voorbehoud' achter hun naam hebben bekomen.

2. De afweging van de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten kan moeiteloos afgelezen worden uit de motieven van de voordracht.

Geen der andere kandidaten kan bogen op de studieresultaten en de academische en wetenschappelijke verdiensten van Maria Beerens. Deze waardemeters voor de uitmuntendheid als jurist zijn uitermate doeltreffend voor de aanwijzing van de beste kandidaat voor een plaats in het hof van beroep.

Maria Beerens is niet alleen één der oudste kandidaten in leeftijd. Haar anciënniteit als rechter gedurende bijna 11 jaar overtreft daarenboven deze van de meeste andere kandidaten. Andere waardevolle kandidaten zullen later voor een benoeming tot raadsheer in het hof van beroep voorgedragen kunnen worden.

Daarenboven werd deze ervaring verworven in de meest uiteenlopende materies van het burgerlijk recht, het jeugdrecht, het beslag- en executierecht en het fiscaal recht.

Eén kandidaat werd weliswaar bijna 2 jaar eerder tot rechter benoemd, maar is reeds sedert 1982 onderzoeksrechter, en heeft dus niet dezelfde ervaring in het redigeren van vonnissen kunnen verwerven.

De kandidaat mag geacht worden minder onderlegd te zijn in het strafrecht dan andere kandidaten. In het advies van de algemene vergadering wordt echter, onder de rubriek betreffende de bijzondere noden van het Hof van Beroep te Gent, niet vermeld dat het Hof behoefte zou hebben aan een penalist, maar integendeel onderstreept dat de vertrouwdsheid van de kandidaat met het fiscaal recht toelaat haar in te zetten voor de behandeling van dit soort zaken.

3. De voordracht van Maria Beerens wordt bevestigd. De motieven van de eerste voordracht worden hernomen, en met bovenstaande overwegingen toegelicht".

1.9. Bij koninklijk besluit van 12 juni 2001 wordt de tweede voordracht van verzoekster geweigerd, op grond van de volgende motivering :

"(...)

Overwegende dat de benoemingscommissie verduidelijkt dat een aantal motieven ter ondersteuning van de eerste voordracht werden geput uit stukken die zich bevinden in een dossier betreffende een andere vacature waarvoor mevr. Beerens Maria zich eveneens kandidaat had gesteld;

Overwegende dat het nogal evident is dat men zich dient te beperken tot de stukken die zich bevinden in voorliggend dossier en het gebruik maken van enige andere informatie tot oncontroleerbare toestanden kan leiden en vooral van aard is om de gelijkheid onder de kandidaten te schenden;

Overwegende dat de verdiensten van mevr. Beerens Maria weliswaar in lovende bewoordingen worden beschreven in het advies van de algemene vergadering van het hof van beroep te Gent, maar hoe dan ook de stemming zeven maal een voorbehoud heeft opgeleverd en als besluit de kandidate enkel 'geschikt' wordt geacht voor het beoogde ambt;

Overwegende dat behoudens de twee kandidaten die reeds tot raadsheer werden benoemd, er nog vier kandidaten overblijven die allen gevoelig beter scoren dan mevr. Beerens Maria en in tegenstelling tot laatstgenoemde door de algemene vergadering van het hof van beroep de kwalificatie 'zeer geschikt' hebben bekomen;

Overwegende dat door de benoemingscommissie wordt benadrukt dat het hof van beroep nood heeft aan een raadsheer die vertrouwd is met het fiscaal recht, doch hieraan werd voldaan door de reeds tussengekomen benoeming van één van de kandidaten die nog voor onderhavige vacature wordt vermeld en die als een uitstekend fiscalist staat aangeschreven;

Overwegende dat er overigens op meerdere terreinen nood is aan ervaring, onder meer op het vlak van milieurecht, waarin één van de betere kandidaten zich heeft gespecialiseerd, en ook voor de behandeling van strafzaken een specialist meer dan welkom zou zijn;

Overwegende dat gewag wordt gemaakt van de anciënniteit van mevr. Beerens Maria maar lessen werden getrokken uit het verleden en de anciënniteit nog enkel bij gelijke kwaliteit als een regel van billijkheid kan worden gehanteerd;

Overwegende dat trouwens de anciënniteit een uiterst relatief begrip is en niet tot de benadeling mag leiden van kandidaten met langere ervaring aan de balie of in een beroep met reële meerwaarde voor de magistratuur en alleszins de enige geldige norm de hoogste kwaliteit zijnde;

Overwegende dat management en doorgedreven responsabilisering moeten samengaan met voldoende aandacht voor de ondubbelzinnige voorkeur van het korps waarin de kandidaat zal moeten functioneren;

Overwegende dat de nadere toelichting door de benoemingscommissie van de eerste voordracht niet overtuigend overkomt en een tweede weigering zich

opdringt, met als gevolg dat naar het bepaalde van artikel 259ter, § 5, laatste alinea tot herpublicatie van de vacature moet worden overgegaan;"

1.10. De openstaande plaats van raadsheer in het hof van beroep te Gent wordt opnieuw bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 juni 2001. Zij wordt echter ingetrokken met een erratum gepubliceerd op 10 juli 2001.

2.1. Overwegende dat een eventuele nietigverklaring of schorsing van het bestreden weigeringsbesluit voor de verwerende partij niet de rechtsplicht meebrengt om verzoekster tot raadsheer in het hof van beroep te benoemen; dat de Koning immers dat besluit nog steeds kan vervangen door een ander gemotiveerd weigeringsbesluit; dat de vordering niet ontvankelijk is wat haar tweede voorwerp betreft;

2.2. Overwegende dat zoals hierboven is vermeld de beslissing om de vacature opnieuw te publiceren werd ingetrokken; dat de vordering wat haar derde voorwerp betreft evenmin ontvankelijk is;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten handeling kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoekster als tweede middel de schending aanvoert van artikel 259ter van het Gerechtelijk Wetboek, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel; dat zij dit middel als volgt adstrueert :

"(...)

17. Dat er immers rechtens niets mede mis is dat de benoemingscommissie, in de motieven van haar tweede voordracht, de uitslag van de stemming van de algemene vergadering van het hof van beroep te Gent, zoals opgenomen in het advies van 17 januari 2001, met name de zin : 'In acht genomen het feit dat minder leden aanwezig waren op de vergadering, is huidige stemming gunstiger voor de betrokkene'(en dus de eindbeoordeling van verzoekster in dat advies) in verband brengt met een vorig advies van datzelfde rechtscollege (dat van 14 december 2000) en met een vorige stemming van de algemene vergadering daarvan, die haar beide bekend zijn, nu : 1. het hier gaat om (ook in tijd) gelijklopende procedures voor hetzelfde ambt waarin telkens afzonderlijk advies werd verstrekt, 2. in het advies van 17 januari 2001 een vorige stemming

expliciet ter sprake wordt gebracht, 3. mede in acht genomen de motieven van het eerste weigeringsbesluit de benoemingscommissie in haar nieuwe voordracht aan de benoemende overheid uitleg wenst te verschaffen aangaande de handhaving van haar standpunt (voordracht van verzoekster), d.i. waarom er geen werkelijke problematiek van 'zekere vertraging' 'in recht spreken' hoofdens de verzoekster bestaat, 4. dit alles terwijl de niet compleet gunstige stemming van de algemene vergadering van het hof (tot tweemaal toe, maar in beduidend minder negatief de tweede keer) kennelijk is veroorzaakt door ongecontroleerde geruchten die sommige leden hadden opgevangen (en blijkbaar op de algemene vergadering hadden geuit) aangaande zulke, overigens onbestaande, vertraging en terwijl deze stemming, ondanks en zelfs in strijd met de zeer gunstige bewoordingen van het advies van 17 januari 2001, toch mede het eindadvies (gunstig, niet zeer gunstig) heeft gedetermineerd.

Verre van tot 'oncontroleerbare toestanden' of tot een schending van 'de gelijkheid onder de kandidaten' te leiden vormen de motieven van de benoemingscommissie onder pt. 1.1 van haar voordracht van 24 april 2001 juist een illustratie van juiste en volledige feitenvinding, dus van een correcte toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel, die het precies mogelijk maakt dat de motieven op dit vlak (zie pt. 1.2) draagkrachtig zijn ter ondersteuning van de voordracht.

18. Zoals reeds aangehaald is het onjuist te beweren dat de verzoekster slechts twee alleen gunstige adviezen zou hebben verworven.

Anders dan de kwalificatie ervan in de tabellen van het dossier laat uitschijnen is het advies van de eigen korpschef van de verzoekster dd. 30 oktober 2000 immers zonder twijfel als 'zeer gunstig' te aanzien (wie 'ten zeerste geschikt' is voor een ambt kan immers geen beter advies bekomen).

De advisering van alleen 'gunstig' van het hof van beroep te Gent van 17 januari 2001 is dan (de zeer gunstige motieven van dit advies laten daarover geen twijfel) het uitsluitend gevolg, minstens is sterk beïnvloed door de stemming van de algemene vergadering van het hof, waarvan inmiddels geweten is (de benoemingscommissie duidt dit zelf, zonder op dat vlak te worden tegengesproken door de motieven van het weigeringsbesluit) dat deze mede werd veroorzaakt door een ongecontroleerd gerucht, dat geen enkele grond vindt in het dossier, van een zekere achterstand in recht spreken.

19. De motieven van het bestreden besluit, wat hen betreft, gaan aan dit alles zonder meer voorbij in de, wellicht meest doorslaggevende, overwegende dat andere overblijvende kandidaten in de advisering een betere quotering hebben bekomen.

20. Overeenkomstig art. 259ter, §4, 5e lid Ger. Wetb. geschiedt de voordracht van de kandidaten op grond van criteria die betrekking hebben op de bekwaamheid en de geschiktheid van de kandidaat.

Overwegingen die te maken hebben met, in casu, de samenstelling van één welbepaald hof van beroep en met de aldaar, onder de leden ervan, al dan niet bestaande (en de benoemende overheid wat hun al dan niet aanwezigheid betreft onbekende) specialismen in bepaalde takken van het recht, vermogen geen enkele rol te spelen, niet in de voordracht, maar natuurlijk ook niet in de afwijzing van zulke voordracht.

Hetgeen in de motieven van het bestreden besluit ten beste wordt gegeven aangaande het fiscaal recht, het milieurecht, of nog het strafrecht en de vermoede, maar in het dossier geen verankering vindende, noden van het Gentse hof van beroep, kan dus van geen enkele draagkracht zijn om de (tweede) voordracht af te wijzen.

Met name aangaande de door de algemene vergadering van het Gentse hof van beroep uitgedrukte nood aan fiscalisten (meervoud) is het hier besproken motief overigens ook nog contradictorisch aan het hierna besprokene.

21. Het art. 259ter, met name §1 ervan, Ger. Wetb. is zo opgebouwd dat er tussen de daar bepaalde adviezen geen hiërarchie bestaat, noch kan bestaan. Art. 259ter, met name §3 Ger. Wetb. doet daaraan geen afbreuk.

Dat dus prioritair (vanuit overwegingen van 'management en doorgedreven responsabilisering') belang te hechten zou zijn aan de voorkeur van het korps waarin de kandidaat zal moeten functioneren is een rechtens onaanvaardbaar motief.

Dat is het des te meer zo wanneer, zoals in casu, vaststaat, minstens aanneembaar is, dat deze voorkeur (voor andere kandidaten) steunt op ongecontroleerde geruchten aangaande de verzoekster, die nergens in het dossier enige steun vinden en overigens onjuist zijn, inzonderheid ook gelet de aan verzoekster bij de rechtbank waartoe ze behoort opgedragen werklast (zie hierover het advies van haar eigen korpschef).

22. Tenslotte blijft onbetwist, en naar aan te nemen is daarom in de motieven van het bestreden besluit volkomen onbesproken gelaten, dat verzoekster, van alle kandidaten, kan bogen op de beste studieresultaten en academische en wetenschappelijke verdiensten, terwijl, zo moet worden aangenomen, ook de benoemende overheid aanvaardt, althans niet tegensprekt, dat deze waardemeters (inderdaad wellicht meer dan de anciënniteit) voor de uitmuntendheid als jurist uitermate doeltreffend zijn voor de aanwijzing van de beste kandidaat voor een plaats in het hof van beroep.";

4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat zij de considerans in het bestreden besluit staande houdt, volgens welke de benoemingscommissie door rekening te houden met stukken die zich bevinden in een ander dossier -bedoeld zijn voornamelijk adviezen die verleend werden in het kader van andere benoemingsprocedures- niet alleen artikel 259ter van het Gerechtelijk Wetboek, waarin de samenstelling van het administratief dossier bepaald wordt en vervaltermijnen worden opgelegd, maar ook de gelijkheid tussen de kandidaten schendt, daar die stukken niet dienstig zijn noch om verzoekster van gerechtelijke achterstand te betichten, noch om het advies van het hof van beroep te ontkrachten; dat zij op het argument dat het onjuist is te vermelden dat verzoekster slechts "gunstige" -m.a.w. geen "zeer gunstige"- adviezen heeft verkregen, antwoordt dat het niet kennelijk onjuist is te oordelen dat het advies van de voorzitter van de rechtbank van Kortrijk gelijk te stellen is met een gunstig advies, en ze daarbij vaststelt dat vier andere kandidaten twee zeer gunstige adviezen hadden gekregen; dat wat de bijzondere noden van het hof van beroep te Gent betreft, de verwerende partij verwijst naar haar motivering dienaangaande en stelt dat deze niet kennelijk afwijkt van het criterium inzake de geschiktheid van de kandidaat voor een welbepaalde vacature; dat zij ook aanvoert dat één weigeringsmotief volstond; dat zij op het argument dat het bestreden besluit ten onrechte een hiërarchie tussen de adviezen instelt, antwoordt dat haar considerans volgens welke "management ...

functioneren" geen hiërarchie tussen de adviezen vestigt, doch enkel bevestigt dat de genoemde andere kandidaten, die twee zeer gunstige adviezen kregen, kennelijk en objectief de vergelijking met verzoekster hebben doorstaan en dat in die zin de voorkeur van het hof van beroep moet prevaleren; dat zij in zoverre de verzoekster verwijst naar haar studieresultaten en academische en wetenschappelijke verdiensten, antwoordt dat het noch de verzoekster noch de benoemingscommissie toekomt zich in de plaats van de minister te stellen; dat de verwerende partij besluit dat zij de verleende adviezen niet zonder meer naast zich kon neerleggen en dat "op grond van een objectieve vergelijking blijkt dat de verzoekende partij de vergelijking met de anderen niet doorstaat";

4.3.1. Overwegende dat wat de vraag betreft of het bestreden besluit de benoemingscommissie terecht verwijt bij haar beoordeling stukken te betrekken die tot een ander benoemingsdossier behoren, vastgesteld dient te worden dat in het eerste afwijzingsbesluit van 2 april 2001 verwezen werd naar een zinsnede uit de eerste voordracht van de benoemingscommissie volgens welke een aantal leden van het hof van beroep voorbehoud hadden gemaakt wegens verzoeksters vermeende vertraging in het rechtspreken, met als commentaar dat zulks voor haar niet lovend was, doch dat die vertraging niet bleek uit enig stuk van het dossier, wat dan herhaald wordt met betrekking tot het advies van de vertegenwoordiger van de balie; dat dit gebrek een der twee redenen vormde om de voordracht een eerste maal af te wijzen, de andere zijnde dat andere kandidaten gunstiger adviezen hadden gekregen en dat niet bleek hoe verzoeksters verdiensten tegenover die kandidaten waren afgewogen; dat de benoemingscommissie gemeend had dat het, al dan niet op reële feiten gebaseerde, gerucht van vertraging bij het rechtspreken een rol had gespeeld bij haar beoordeling door de adviserende overheden zonder dat zulks formeel tot uiting was gekomen in de stukken van het huidige benoemingsdossier en zich daarom genoopt had gevoeld te verwijzen naar gegevens die betrekking hadden op een andere vacature en waar verzoeksters vertraging wel uitdrukkelijk ter sprake was gekomen; dat de benoemingscommissie dan in haar tweede voordracht daaromtrent nadere uitleg heeft verstrekt; dat, ten eerste, bij het resultaat van de stemming van de algemene vergadering van het hof van beroep te Gent met betrekking tot verzoeksters kandidatuur, de volgende commentaar was gevoegd : "In acht genomen het feit dat minder leden aanwezig waren op de vergadering, is huidige stemming gunstiger voor de betrokkene"; dat hiermede duidelijk verwezen werd naar een stemming met betrekking tot een vorige vacature en bij die stemming de vertraging bij het rechtspreken te berde was gebracht als rechtvaardiging van het voorbehoud

van sommige leden; dat, aangezien in verband met de huidige vacature er nogmaals voorbehoud was en daarbij verwezen wordt naar een vorige stemming, het logisch lijkt ook dat voorbehoud in verband te brengen met de geruchten over de vertraging in het rechtspreken; dat zodoende de benoemingscommissie het vorige advies bij de zaak vermocht te betrekken; dat, ten tweede, met het oog op de huidige vacature geen advies door de vertegenwoordiger van de balie van Kortrijk werd uitgebracht; dat echter, naar aanleiding van een vorige vacature, wel zulk een advies over verzoekster was uitgebracht en de vertraging in het rechtspreken er ter sprake was gekomen; dat, gelet op de korte tussenpoos tussen beide vacatures, de betrokken actoren, hoewel misschien ten onrechte, meenden dat dit advies ook kon gelden voor de huidige vacature; dat, hoe dan ook, aangezien het gerucht van de vertraging bij het rechtspreken ook nu een rol gespeeld schijnt te hebben, het de benoemingscommissie niet ten kwade kan worden geduid dat zij het bedoelde advies bij de zaak heeft betrokken; dat zij uiteindelijk geconcludeerd heeft dat de gegevens omtrent verzoeksters vertraging bij het rechtspreken niet of niet meer relevant waren en zulks een der redenen vormde waarom zij meende haar voorkeur ten aanzien van verzoekster te moeten bevestigen; dat het argument van de verwerende partij als zou het verwijzen naar stukken behorende tot andere benoemingsdossiers artikel 259ter van het Gerechtelijk Wetboek en de gelijkheid van de kandidaten schenden, dan ook moet worden afgewezen; dat, integendeel, het oordeel van de benoemingscommissie volgens welk de beweerde vertraging ten onrechte in het nadeel van verzoekster had gespeeld bij de beoordeling van haar huidige kandidaatstelling zonder dat dit gegeven afdoende was gebleken uit de stukken van het dossier, moet worden bijgevalllen; dat verzoeksters recht op een behoorlijke vergelijking van haar titels en verdiensten zou zijn geschonden door de desbetreffende gegevens er niet bij te betrekken; dat aangezien het om voor verzoekster ongunstige gegevens ging, ook niet kan worden ingezien hoe de rechten van andere kandidaten daardoor geschonden zouden zijn;

4.3.2.1. Overwegende wat de vraag betreft of de verwerende partij de voordracht van verzoekster een tweede maal kon afwijzen, vooraf moet worden verduidelijkt dat ingevolge de grondwetswijziging van 20 november 1998 en daarbij aansluitend de nieuwe bepalingen van artikel 259ter van het Gerechtelijk Wetboek, ingevoerd bij de wet van 22 december 1998, het systeem van benoemingen in de magistratuur grondig werd gewijzigd; dat thans de raadsheren in de hoven van beroep niet meer worden benoemd uit twee lijsten van telkens twee kandidaten, waarvan een opgesteld door het betrokken hof van beroep, maar, in

overeenstemming met artikel 151, § 4, van de Grondwet, de bevoegde benoemingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, een rechtstreeks door de Grondwet ingesteld college, na afweging van de bekwaamheid en geschiktheid, nog slechts één kandidaat voordraagt bij twee derde meerderheid, nadat het advies werd ingewonnen van, onder meer, de algemene vergadering van het hof van beroep waar de benoeming dient te gebeuren; dat die enige voordracht de Koning enkel de mogelijkheid laat de voorgestelde kandidaat te benoemen of hem af te wijzen, mits motivering, op de wijze door de wet bepaald; dat de wet voorschrijft dat bij afwijzing de benoemingscommissie nogmaals dezelfde of een nieuwe voordracht kan doen; dat wanneer dezelfde voorgedragen kandidaat tweemaal bij koninklijk besluit afgewezen wordt, de benoemingsprocedure van voren af aan moet worden herbegonnen;

4.3.2.2. Overwegende dat, zoals dat systeem door de Grondwet zelf is geconcipieerd, het blijkt geeft van de bedoeling om de verantwoordelijkheid voor de benoeming van de rechters en andere leden van de magistratuur grotendeels in handen te geven van een bij de Grondwet ingesteld orgaan dat paritair samengesteld is uit leden van de rechterlijke macht en leden aangewezen door de wetgevende macht en dat aan de uitvoerende macht enkel nog een corrigerende rol wordt toebedeeld, in die zin dat de Koning tweemaal kan weigeren de enige voorgedragen kandidaat te benoemen en om een nieuwe voordracht kan vragen; dat de benoemingscommissie geen rangschikking opstelt en het evenmin de opdracht is van het betrokken hof of van enige andere adviserende overheid om zulks te doen;

4.3.2.3. Overwegende dat uit wat voorafgaat prima facie moet worden besloten dat het de Koning niet toekomt zijn mening aangaande de bekwaamheid en de geschiktheid van de voorgedragen kandidaat gewoon in de plaats te stellen van die van de benoemingscommissie; dat Hij weliswaar de mening toegedaan kan zijn dat de enige voorgedragen kandidaat niet de bekwaamste of meest geschikte is, doch het niet de bedoeling kan zijn dat daarover een polemiek wordt gevoerd en andere gegevens erbij betrokken worden dan die welke de commissie diende te beoordelen; dat het in principe de commissie toekomt de titels en verdiensten tegen elkaar af te wegen; dat, voorts, ofschoon het belang van het advies van het hof van beroep met het oog op de benoeming van een raadsheer niet mag worden onderschat, nu het uitdrukkelijk voorgeschreven is door de Grondwet, in tegenstelling met andere adviezen, het niet zo mag worden beschouwd dat de benoemingscommissie gebonden zou zijn door enige voorkeur voor of rangschikking tussen de kandidaten

die tot uiting zou komen in de adviezen van het hof van beroep; dat het immers de benoemingscommissie van de Hoge Raad is die de bekwaamheid en de geschiktheid van de kandidaten beoordeelt; dat weliswaar, in voorkomend geval, de benoemingscommissie duidelijk zal moeten aangeven waarom zij de voorkeur geeft aan een kandidaat die niet als de beste werd beschouwd door het hof van beroep of de andere advies verlenende overheden; dat die vraag in deze zaak aan de orde is;

4.3.3.1. Overwegende dat verzoekster door al degenen die over haar adviezen hebben uitgebracht, ingegrepen de algemene vergadering van het hof van beroep te Gent, geschikt en bekwaam werd geacht voor het te begeven ambt en in de motivering daarvan haar kwaliteiten in lovende bewoordingen werden beschreven; dat daarentegen voor het voorbehoud van sommige raadsheren geen motieven werden vermeld en, voor zover naar die motieven kan worden gezocht, dat voorbehoud enkel gesteund kon zijn op haar vermeende vertraging in het rechtspreken en het verwoord werd naar aanleiding van een andere vacature; dat dit gegeven door de benoemingscommissie, na tweemaal te zijn onderzocht, uiteindelijk als niet bewezen of niet meer actueel werd beschouwd; dat de benoemingscommissie aldus vermocht aan het advies van het hof van beroep voorbij te gaan in zoverre dit verzoekster een minder gunstig advies verleende dan aan andere kandidaten;

4.3.3.2. Overwegende dat niet is betwist dat, toen het ambt waarover het gaat vacant werd verklaard, het hof van beroep nood had aan een of meer fiscalisten en dat verzoekster in die materie beslagen is; dat, vooreerst, bezwaarlijk kan worden ingeroepen dat aan die nood intussen is tegemoetgekomen doordat haar voordracht werd geweigerd bij een koninklijk besluit dat zij bestrijdt en intussen iemand anders met die kwalificatie is benoemd; dat, voorts, het advies van het hof van beroep spreekt van "grote nood aan fiscalisten" en niet van "een fiscalist"; dat de benoemingscommissie dan ook niet kan worden verweten verzoeksters vertrouwdsheid met de fiscaliteit als een pluspunt te beschouwen; dat daarentegen de in het bestreden besluit geuite mening als zou er in het hof van beroep te Gent meer nood zijn aan specialisten in strafrecht en/of milieurecht, door geen enkel gegeven wordt gestaafd;

4.3.3.3. Overwegende dat in het bestreden besluit terecht staat dat "de anciënniteit nog enkel bij gelijke kwaliteit als een regel van billijkheid kan worden gehanteerd"; dat, derhalve, wanneer de benoemingscommissie op grond van een

concreet onderzoek van verzoeksters aanspraken, tot het besluit komt dat haar verdiensten even groot, zoniet groter zijn dan die van kandidaten die beter gequoteerd werden door het hof van beroep, zij verzoekster op grond van haar grotere anciënniteit vermocht de voorkeur te verlenen; dat zij bovendien ook verwees naar haar wetenschappelijke en academische verdiensten;

4.3.4. Overwegende dat het bestreden koninklijk besluit de tweede voordracht van de benoemingscommissie niet verwijt dat ze ten onrechte het advies van verzoeksters huidige korpsoverste als "zeer gunstig" zou hebben beschouwd; dat op de betwisting dienaangaande dan ook niet moet worden ingegaan;

4.3.5. Overwegende mitsdien dat het middel ernstig is;

5.1. Overwegende dat verzoekster wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft uiteenzet dat ze ingevolge de nieuwe weigering van haar voordracht en nieuwe bekendmaking van de vacature niet alleen opnieuw zal moeten kandideren en zal moeten optornen tegen andere kandidaten, terwijl ze riskeert nogmaals geconfronteerd te worden met de mythe van de vertraging in het rechtspreken, welke mythe, die elke grond ontbeert, nog versterkt wordt door de opeenvolgende weigeringsbesluiten; dat verzoekster echter benadrukt dat zij vooral een moreel nadeel ondergaat dat van die aard is dat het niet middels een annulatiearrest kan worden goedgeemaakt; dat zij daaromtrent het volgende betoogt :

"(...)

Immers de verzoekster is, in het kader van art. 259ter, §§ 4 en 5 Ger. Wetb. tot tweemaal toe door de bevoegde benoemingscommissie van de Hoge Raad met het oog op benoeming tot raadsheer voorgedragen, hetgeen betekent dat ze volgens die commissie telkens weer, gezien vanuit bekwaamheid en geschiktheid als de beste candidate werd aangewezen. Ze is tot tweemaal toe op een weigering van Koningswege gestoten, gebaseerd op motieven die hetzij weinig van doen hadden met haar bekwaamheid en geschiktheid, hetzij op deze vlakken niet van aard waren de motivering van de voordracht(en) afdoende te weerleggen en/of de voordrachten zelf aan te tasten.

Zodanig is de verzoekster, mede in acht genomen het repetitief weigerend aspect klevend aan het Koninklijk besluit van 12 juni 2001, door dat besluit (en daar gaat het bij een MTHEN) het voorwerp van zoniet minachting, dan toch wel duidelijk afkeuring, dewelke dan in verband staat met de reeds genoemde en ook bij de middelen uitvoerig besproken mythe van de 'zekere vertraging in recht spreken'.

Verzoekster voelt deze afkeuring des te meer aan nu ze, en dat blijkt zowel uit haar kandidatuurstelling als uit het advies van haar eigen korpsschef, sinds haar benoeming als rechter, in een kleinere rechtbank, moeite noch tijd heeft gespaard (zie ook haar schrijven van 15 november 2000, stuk 5 bij dit verzoekschrift) om haar ambt op de meest adequate wijze te vervullen en hierbij

menige bijkomende werklast heeft aanvaard in het belang van de goede werking van het korps tot hetwelk ze behoort en in het belang van de rechtstaat.

27. Dat moreel nadeel, dat in de eerste plaats een subjectief aanvoelen is van een redelijk denkend en voelend mens als verzoekster (vgl. Uw arresten nr. 84.650 van 13 januari 2000 inzake MOYERSON, nr. 90.094 van 9 oktober 2000 inzake STERKENS, nr. 90.095 van 9 oktober 2000 inzake BLONDEEL) is in feite bewezen en het is tevens in rechte relevant.

Het is ook ernstig en moeilijk herstelbaar. Er mag immers niet uit het oog worden verloren dat de verzoekster wordt geweigerd daar waar ze tot tweemaal toe werd voorgedragen door een orgaan, de daartoe bevoegde commissie van de Hoge Raad (en niet zomaar een directiecomité van een ministerie), dat door de Grondwetgever (zie art. 151 gecoördineerde Grondwet) zelf werd ingesteld met o.m. de specifieke opdracht ervoor te zorgen dat de benoeringen in de magistratuur op de meest onafhankelijke en objectieve wijze zouden kunnen geschieden.

Is het overigens niet in die kontekst en ter volbrenging van haar grondwettelijke opdracht dat de benoemingscommissie van de Hoge Raad in haar volgehouden voordracht van 24 april 2001 fijntjes ten aanzien van de benoemende overheid, die blijkbaar zo haar eigen geprononceerde voorkeur heeft, opmerkt : 'Andere waardevolle kandidaten zullen later voor een benoeming tot raadsheer in het hof van beroep voorgedragen kunnen worden'. De vraag stellen is ze beantwoorden.";

5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt :

"(...)

De verwerende partij stelt vast dat een beweerdelijk MTHEN -zoals geformuleerd door de verzoekende partij en zoals verder wordt besproken en weerlegd- niet veroorzaakt wordt door de thans bestreden beslissing. De bestreden beslissing strekt ertoe de 'voordracht' van de benoemingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie te weigeren, en geenszins de verzoekende partij 'niet te benoemen'. De weigering iemand te benoemen, manifesteert zich pas wanneer iemand anders wel benoemd wordt! Krachtens artikel 259ter § 5 Ger. W. is de weigering van een voordracht geenszins het eindpunt van de benoemingsprocedure. De benoemingscommissie kan uitgenodigd worden om een nieuwe voordracht te doen. Na weigering van een tweede voordracht kan tevens een oproep tot de kandidaten gedaan worden.

Zelfs indien een nieuwe oproep tot de kandidaten zou gedaan worden voor een nieuw bekendgemaakte vacature -quod non en hetgeen bovendien vreemd is aan de thans bestreden beslissing-, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich niet benadeeld voelt door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, doch door het feit dat zij de objectieve vergelijking met de andere kandidaten niet doorstaat. De dreiging te moeten optornen tegen nieuwe kandidaten lijkt bovendien weinig relevant, aangezien de verzoekende partij in de huidige benoemingsprocedure reeds diende op te tornen tegen ondermeer de heren Peter BUYSE, Koen DEFOORT, Geert JOCQUE en Guy TILLEKAERTS die allen twee zéér gunstige adviezen bekwamen, hetgeen overigens niet wordt betwist of bestreden door de verzoekende partij (stuk 11). Op grond hiervan kan de verzoekende partij zich moeilijk een verworven 'perfecte uitgangspositie' aanmatigen.

De verzoekende partij beweert nog dat het MTHEN dat zij ondergaat in de eerste plaats van morele aard is. Zij legt uit dat zij ondanks 2 voordrachten door de benoemingscommissie -hetgeen zou betekenen dat zij door deze commissie qua bekwaamheid en geschiktheid als de beste candidate werd aangewezen-, tot

2 maal toe op een weigering van Koningswege stuit. Deze weigering zou gebaseerd zijn op motieven die weinig te maken hebben met bekwaamheid en geschiktheid, aldus de verzoekende partij. Bovendien zouden de motieven van de voordracht al te weinig weerlegd zijn in de bestreden beslissing.

Meteen geeft de verzoekende partij zelf toe dat de bestreden beslissing haar bekwaamheid en geschiktheid niet expliciet in vraag stelt, doch om formele redenen de voordracht weigert. Een weigering om formele redenen -zoals uitdrukkelijk toegegeven door de verzoekende partij- kan bijgevolg geen blijk geven van minachting of afkeuring, zoals de verzoekende partij ten onrechte voorhoudt.

Zelfs indien de voordracht om andere dan formele redenen zou zijn geweigerd, dient te worden vastgesteld dat het nadeel niet in oorzakelijk verband staat met de bestreden beslissing, doch louter en alleen met het feit dat zij de vergelijking met de andere kandidaten, minstens heren Peter BUYSE, Koen DEFOORT, Geert JOCQUE en Guy TILLEKAERTS die allen twee zéér gunstige adviezen bekwamen, objectief niet doorstaat.

Evenmin kleeft er een moreel nadeel aan 'de mythe van zekere vertraging in recht spreken'. De verwerende partij heeft steeds -ook in haar beslissing van 2 april 2001- gesteld dat de beschouwingen van de benoemingscommissie inzake de gerechtelijke achterstand niet blijken uit enig stuk van het dossier, zodat zij uiteindelijk als gebrekkige motieven dienen te worden geweerd! Voor zover de verwerende partij al zou verwijzen naar de gerechtelijke achterstand, dan wordt zulks niet aangegrepen om de 'benoeming' van de verzoekende partij te weigeren, doch wel om de rechtsgeldigheid van de 'voordracht' aan de kaak te stellen.

In die omstandigheden kan er van enig moreel nadeel geen sprake zijn!";

5.3.1. Overwegende wat het aangevoerde nadeel betreft volgens welk ingeval het bestreden besluit niet wordt geschorst de vacature weer bekend zal worden gemaakt en verzoekster de concurrentie zal ondervinden van bijkomende kandidaten, dat dit nadeel weliswaar kan worden ondervangen door een annulatiearrest, hoewel niet zonder enige verwikkelingen; dat, immers, in de veronderstelling dat het bestreden besluit nietig wordt verklaard, alsdan de procedure vanaf dat punt hervat moet worden en de Koning ofwel verzoekster kan benoemen ofwel Hij haar voordracht op andere gronden zal moeten afwijzen, waarbij de intussen aangevatte nieuwe benoemingsprocedure dan ook zal moeten worden stopgezet, wat eventueel zal gaan tot intrekking of nietigverklaring van de benoeming van een raadsheer bij het hof van beroep, indien deze al zou zijn gebeurd; dat verzoekster er wat dat betreft terecht op wijst dat zij nu de enige voorgedragen kandidaat is, dat als de plaats opnieuw vacant wordt verklaard ze zal moeten opkomen tegen dezelfde en nieuwe kandidaten en, gelet op het hardnekkig gerucht van haar vertraging in rechtspreken, dat het feit dat haar kandidatuur reeds tweemaal werd geweigerd niet in haar voordeel zal spelen wanneer over haar dient te worden geadviseerd;

5.3.2. Overwegende dat de verwerende partij ten onrechte betoogt dat de weigering om verzoekster te benoemen pas tot uiting zal komen bij de benoeming

van een andere kandidaat; dat dit misschien zo is in een gewone benoemingsprocedure, maar niet in deze zaak, waar de wet voorziet in de mogelijkheid om de enige voorgedragen kandidaat uitdrukkelijk te weigeren; dat zij ook ten onrechte stelt dat verzoekster om louter formele redenen werd geweigerd en, indien wel, dat zij de vergelijking met andere kandidaten niet kon doorstaan; dat de bespreking van het tweede middel immers heeft uitgewezen dat dit niet het geval was : in haar tweede voordracht heeft de benoemingscommissie duidelijk gemaakt waarom zij verzoekster verkoos boven die andere, zogenaamd beter gerangschikte kandidaten;

5.3.3.1. Overwegende, in zoverre verzoekster een moreel nadeel aanvoert, dat inzake benoemingen in de regel een moreel nadeel wordt hersteld door de morele genoegdoening welke een -overigens met terugwerkende kracht geldende- nietigverklaring verleent; dat uitzonderlijk kan worden aangenomen dat het moreel nadeel enkel door een schorsing van de bestreden handeling wordt weggenomen of vermeden, wanneer daarvoor specifieke redenen gelden;

5.3.3.2. Overwegende dat, zoals hiervoren reeds is uiteengezet, anders dan voor de recente gerechtelijke hervormingen de regel was, de raadsheren in de hoven van beroep niet meer worden benoemd uit twee lijsten van telkens twee kandidaten, waarvan een uitgaande van het betrokken hof van beroep, doch thans nog slechts één kandidaat wordt voorgedragen door de bevoegde benoemingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie en dat die enige voordracht de Koning enkel de mogelijkheid laat de voorgestelde kandidaat te benoemen of hem af te wijzen;

5.3.3.3. Overwegende dat zoals dat systeem door de Grondwet zelf is geconcipieerd, het blijk geeft van de bedoeling om de verantwoordelijkheid voor de benoeming van de rechters en andere leden van de magistratuur grotendeels in handen te geven van een bij de Grondwet ingesteld college; dat met dit voor ogen de afwijzing door de uitvoerende macht van verzoekster, die door de benoemingscommissie van de Hoge Raad, beslissende met een twee derde meerderheid, tweemaal als de meest geschikte wordt beschouwd, voor haar wel moest overkomen als een vernedering, gelijk te stellen met een blijk van afkeuring of minachting; dat dit des te meer het geval was bij de tweede afwijzing, dus nadat de benoemingscommissie uitdrukkelijk bevestigd had dat in haar ogen verzoekster de meest geschikte is, en dit op grond van een uitgebreide verantwoording van de redenen waarom ze toch de voorkeur genoot boven andere kandidaten die betere adviezen hadden gekregen, waartegen dan ook uitgebreid wordt gerepliceerd in het tweede afwijzingsbesluit; dat, mede in acht genomen dat

het middel gesteund op de onjuistheid van die weerlegging hierboven als ernstig werd beoordeeld, zulks een belangrijk moreel nadeel betekent dat van die aard moet worden geacht dat het niet louter door een vernietigingsarrest wordt goedge maakt;

6. Overwegende dat de voorwaarden voor schorsing zijn vervuld,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 12 juni 2001 waarbij de tweede voordracht, gedaan op 24 april 2001 door de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie, van Maria BEERENS tot het ambt van raadsheer in het hof van beroep te Gent, wordt geweigerd.

Artikel 2.

De vordering wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari 2000 en twee, door :

de H.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. DE BRABANDERE.